

– реалізація тісної співпраці органів виконавчої влади та місцевого самоврядування під час виконання заходів відносно державного розвитку.

Отже, управління й політика як соціальні феномени не можуть базуватися виключно на об'єктивному характері суспільних законів, без урахування дій соціальних суб'єктів. Державне управління й політика як соціальні феномени не мають історичної перспективи, якщо суб'єкти управління та політики не хочуть або не можуть оволодіти відповідними компетентностями. Тому державна політика щодо підготовки суб'єктів управління традиційно належить до розвитку людського капіталу державного управління. Серед основних структурних елементів людського капіталу політичної еліти разом із фізичним (рівень здоров'я, рівень працездатності, фізичні та психологічні якості) та культурним (практичні знання, навички соціалізації, цінності) виділяється і освітній капітал (професійні знання, уміння, навички).

Список використаних джерел:

1. Державна політика: аналіз та механізми її впровадження в Україні : навч. посіб. / кол. авт. ; за заг. ред. В. Ребкала, В. Тертички. – К. : Вид-во НАДУ, 2000. – 232 с.
2. Оборотов Ю.Н. Современное государство: от образа к реалиям / Ю.Н. Оборотов // Юридичний вісник : щоквартальний журнал. – 2014. – № 6. – С. 6-13.
3. Петренко І. Сутність державної політики та державних цільових програм / І. Петренко // Віче. – 2011. – № 10. – С. 23-25.
4. Скакун О.Ф. Теорія права і держави : підручник : рекомендовано МОН України / О.Ф. Скакун. – 4-те вид., доповн. і переробл. – Київ : Прав, єдність, 2013. – 524 с.

Мальцева А.М.

здобувач,

Інститут підготовки кадрів державної служби зайнятості України

ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ МЕХАНІЗМІВ ПРИЙНЯТТЯ РІШЕННЯ У ПУБЛІЧНІЙ СЛУЖБІ

Управлінські рішення є результатом, що дає альтернативна формалізація економічного, технологічного, соціально-психологічного, адміністративного методу менеджменту, на базі якого керуючою системою проводиться вплив на ту, що є керованою. Формуючись під час пошуку альтернативних, управлінські рішення – це певний підсумок роботи управлінського характеру, результатом обмірковування діяльності тієї, що впроваджена і тієї, що планується, підсумків, обговорення, прогнозування, спрямованого на втілення управлінських цілей.

Методологія, якою забезпечений менеджмент, трансформуючись до управлінських рішень, по прямих каналах приходять з системи керуючого характеру до керованої, сприяючи необхідному управлінському впливові. Приймання оптимальних управлінських рішень буде можливим тільки через

всебічний аналіз процесів і проблемних питань, пов'язаних із орієнтуванням на коло державних інтересів та стратегічних цілей. Так само важливо враховувати чинники, пов'язані з економним використанням матеріального, фінансового, трудового потенціалу та ін.

Врегулювання відносин суспільного характеру є однією з головних державних функцій, здійснюючись в держуправлінні, яке є її специфічною формою. До ключових понять держуправління зараховують державу і державну владу, адже держуправління – це спосіб існування та втілення державної влади задля державного формування і розвитку.

Держава є основним інструментом політичної системи суспільства, що здійснює управління останнім, охорону його економічної та соціальної структури, організацію і упорядкування соціально неоднорідного суспільства, забезпечення його цілісності та безпеки. Це історично складена структура для забезпечення потреб політичної еліти, соціальних груп і громадян. В основу держави покладена державна влада, що є інструментом забезпечення існування держави та досягнення її цілей, її обов'язковим атрибутом. Держава виконує роль структури, а державне управління – механізму суспільного самоуправління. Державна влада має здатність впливати на процеси в суспільстві за допомогою спеціальних органів та установ. Останні є складовими частинами єдиного механізму державної влади [1].

Прийняття рішень, поряд з координацією і комунікацією, є одним з найважливіших внутрішньоорганізаційних процесів, а особливість цього процесу полягає в тому, що він безпосередньо спрямований на досягнення цілей організації або органу управління. На процес прийняття управлінських рішень впливає безліч різноманітних факторів. До найважливіших з-поміж них належать такі [2]:

1. Ступінь ризику. Ризик є невід'ємною ознакою процесу прийняття та реалізації управлінських рішень, під час якого існує вірогідність неправильної інтерпретації даних, використання недостовірної інформації, помилок персоналу, внаслідок чого виникає ймовірність прийняття неадекватного управлінського рішення з усіма негативними наслідками. Ця вірогідність зростає в умовах надзвичайної ситуації через брак часу, швидку зміну обстановки та високий рівень невизначеності. Крім того, з підвищенням рівня прийняття рішення надзвичайно зростає вартість негативних наслідків у разі його неадекватності ситуації, що склалася.

2. Інформація. Мова йде про збір первинної інформації, її обробку та розподіл між підлеглими залежно від обов'язків, які на них покладаються; надання керівнику інформації, яка необхідна для прийняття управлінського рішення; виконання потрібних зв'язків між суб'єктом та об'єктами управління; накопичення, кодування, зберігання, передачу і застосування інформації довгострокового зберігання. Помилка, яка допускається однією ланкою структури управління неодмінно призводить до порушення нормальної діяльності решти взаємопов'язаних із нею ланок. Вони призводять до зниження якості рішень, а при повторному розгляді ситуації

неодмінно буде несвоєчасне їх прийняття і реалізації в умовах непрогнозованих змін, що відбуваються під час виникнення та розвитку надзвичайної ситуації.

3. Час. Надзвичайні ситуації розвиваються дуже швидко, в результаті суттєво зменшується час на обробки інформації, прийняття необхідних рішень та їх реалізацію. За цих обставин, управлінське рішення приймається у реальному часі з урахуванням певних ресурсних обмежень так, як воно повинно реалізовуватися значно швидше, ніж можлива зміна обстановки. За таких умов вирішальним фактором у цьому процесі прийняття рішення є діяльність єдиної урядової інформаційно-аналітичної системи з питань надзвичайних ситуацій. Вона дозволяє отримувати та відображати повну інформацію про існуючий в даний момент часу стан із надзвичайними ситуаціями в країні. На основі отриманих оперативних даних розробляються рішення та плани дій для запобігання виникнення надзвичайних ситуацій, локалізації та ліквідації їх наслідків.

Втілення такого напрямку, як значне поглиблення відносин нашої держави з Євросоюзом імперативним чином сприяє європеїзації держуправління у межах такої площини, як демократичний розвиток і належне урядування, регуляторна реформа та розвиток адміністративного апарату та інфраструктури. Фактично, такими вимогами повністю змінюється тип діяльності державних владних виконавчих органів: від закритого приймання рішення, казенщини й формалізму спільно із громадськими представниками – до відкритого й залучування сторін, які зацікавлені у процесі створення та втілення держполітики.

Аналіз середовища функціонування механізмів прийняття рішення у публічній службі дав змогу з'ясувати, що сучасні суспільні трансформації (стосується глобалізаційних викликів, інтеграційних процесів, прискореної розбудови інформаційного суспільства тощо) мають безпосередній та суттєвий вплив на актуалізацію наукового та практичного розвитку держуправління в нашій країні. Внаслідок глобалізаційних та інших світових зрушень структурно трансформувалися владні системи і механізми, традиційна адміністративно-бюрократична концепція держуправління виявила свої патологічні недоліки. У результаті тиску з боку глобалізаційних чинників урядам доводиться вдаватися до пошуків альтернативних кодів ухвалення рішень управлінського характеру, пристосованих до суттєво нової світосистеми.

Список використаних джерел:

1. Бакуменко В.Д. Державно-управлінські рішення: Навчальний посібник / В.Д. Бакуменко. – К. : ВПЦ АМУ, 2012. – 344 с.
2. Гевко І.Б. Методи прийняття управлінських рішень: Підручник / І.Б. Гевко. – К.: Кондор, 2009. – 187 с.